

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 138/02-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. septembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. L., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. P. V., R., ktorou namieta porušenie svojich práv garantovaných čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši vedenom pod sp. zn. 3 T 123/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2002 doručená sťažnosť Ing. Š. L., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. V., R., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 3 T 123/01.

K porušeniu uvedených práv došlo podľa sťažovateľa v jeho trestnej veci. Dňa 17. decembra 2001 obdržal trestný rozkaz okresného súdu, voči ktorému podal odpor a zároveň sťažnosť. Napriek tomu okresný súd konal a neprihliadol k tejto námietke. Preto podal 11. februára 2002 okresnému súdu námietku zaujatosti a 17. júna 2002 podal v tejto veci sťažnosť pre porušenie zákona Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“). Napriek tomu okresný súd vytýčil termín hlavného pojednávania vo veci na 25. september 2002.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyžiadal od okresného súdu predmetný spis a rozhodol, že okresný súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 123/01 porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh (sťažnosť) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že okresný súd nevyhovením jeho námietkam porušil jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia návrhu (sťažnosti) je jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistil priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namietal.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na konanie (napr. I. ÚS 24/98, I. ÚS 66/98, II. ÚS 70/99).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým

vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nevybavením námietok okresným súdom bez toho, aby uviedol, v čom okresný súd nekoná, keď sám udáva, že vo veci je vytýčený termín hlavného pojednávania.

Sťažovateľ doložil sťažnosť adresovanú ministerstvu spravodlivosti, tá je však označená ako „Sťažnosť pre porušenie zákona“ a netýka sa využitia prostriedkov, ktoré má na mysli ustanovenie § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Túto sťažnosť nemožno považovať za využitie prostriedkov nápravy podľa ustanovení § 17 ods. 1 a § 20 až 23 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov.

Ústavný súd je podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Námietky sťažovateľa, ktoré uvádza vo svojom podaní, sa netýkajú takých skutočností, ktoré môžu viesť k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Vzhľadom na obsah sťažnosti a najmä navrhovaný petit ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva a popísaným konaním súdu, ktoré by bolo eventuálnym porušením označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Konanie na okresnom súde netrvá ani celý rok, úkony, ktoré tento súd vykonal, nie sú ojedinelé, preto nemohlo dôjsť k porušeniu citovaného základného práva.

Z vyššie uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2002